

УДК 343.131

АНАЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ІНСТРУМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙНО-УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗІ СПРЯМУВАННЯ РОБОТИ ПРОКУРОРІВ

Ольга КОРИНЯК,

кандидат юридичних наук,

начальник управління аналітичного забезпечення діяльності

Генерального прокурора та перевірок стану організації прокурорської роботи
Департаменту забезпечення діяльності керівництва Генеральної прокуратури України

АНОТАЦІЯ

Стаття присвячена розкриттю функції аналітичної діяльності в органах прокуратури як процесу оцінки роботи прокурорів на прикладі аналізу стану виконання одного із завдань Кримінального процесуального кодексу України – недопущення необгрунтованого застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Ключові слова: аналітична діяльність, аналіз, виконання завдань, оцінка діяльності прокурорів, запобіжний захід, тримання під вартою.

ANALYTICS FUNCTION AS A TOOL OF ORGANIZATIONAL AND MANAGERIAL ACTIVITY TO ARRANGE FOR THE WORK OF PROSECUTORS

Olha KORINIAK,

Candidate of Law Sciences, Deputy Head of Division for the Analytical Support
of Prosecutor General's Activity and Monitoring the State of Prosecutor's Activity Department
for the Support of Management's Activity Prosecutor General's Office of Ukraine

SUMMARY

The article is devoted to the disclosure of the analytics function as a process of assessing the work of prosecutors by the example of analyzing the state of implementation of one of the tasks of the Criminal Procedure Code of Ukraine – prohibition of unreasonable use of preventive measure in the form of detention in custody.

Key words: analytics function, analysis, performance of tasks, evaluation of the activities of prosecutors, preventive measure, detention in custody.

Постановка проблеми. У науковій літературі немає єдиного чи основного визначення терміна «аналітика». Тільки онлайн-енциклопедія «Вікіпедія» наводить дванадцять посилань на цей термін. Ще більше визначень аналітичної діяльності та аналітичного мислення є у друкованій науковій літературі. Але з усіх цих термінів можна вивести ключовий складник – це логічна, розумова діяльність, спрямована на вирішення певного завдання. Процеси пізнання, дослідження, узагальнення та інтелектуальної обробки інформації, здійснення логічних висновків є невід'ємною частиною мислення, завдяки яким людиною через виконання завдання отримуються нові знання про предмет пізнання. Саме такі процеси наповнюють щоденну працю професійних аналітиків, характерною рисою роботи яких є значні обсяги інформації, які підлягають опрацюванню. Звісно, в епоху розвитку інформаційних технологій та електронних баз даних пошук та збір інформації для такої діяльності полегшується шляхом використання програмних продуктів, але здійснення логічних висновків та оцінки стану досягнення поставленого завдання залишається за людиною.

Процеси та етапи аналітичної обробки інформації в органах прокуратури України майже не досліджені в науковому полі. Отже, розкрити зміст та актуальність заданої тематики у статті пропонується крізь призму проведеного аналізу та надання практичної оцінки діяльності прокурорів з конкретно визначеного питання.

На рівні Генеральної прокуратури України функція аналітичної обробки інформації тією чи іншою мірою

притаманна кожному самостійному структурному підрозділу. При цьому поглибленим системним аналізом стану законності та правопорядку у державі в розрізі областей з визначенням позитивних та негативних тенденцій, проблемних питань в організації прокурорської діяльності по всіх напрямках, встановленням причин та умов, що їм сприяють, розробкою заходів для посилення протидії злочинності та забезпеченню стану законності на наступний період займаються два профільні управління, для яких аналітична діяльність є основним завданням.

Один з цих підрозділів займається зведенням по Україні статистичних звітів та виведенням загальних тенденцій. Інший аналітичний підрозділ на базі вже сформованих звітів з урахуванням процесів, які відбуваються у державі за досліджуваній період, баченням профільних підрозділів центрального апарату, які виконують конституційні функції органів прокуратури, визначає проблемні питання в організації діяльності та пропонує шляхи їх вирішення. Відповідно, і відповідальність за кінцевий аналітичний продукт лежить на плечах останнього виконавця.

Від якості проведеного аналізу залежить правильність постановки завдань та подальше спрямування роботи прокурорів. А враховуючи те, що прокуратура здійснює координацію діяльності всіх правоохоронних органів, то, відповідно, і запит суспільства щодо забезпечення законності і додержання правопорядку адресується насамперед до органів прокуратури. Нині за сучасних методів збору та первинної обробки інформації із використанням різних

електронних програмних комплексів та баз даних поглиблений аналіз проблемних питань прокурорської діяльності вимагає тижні копії роботи, над якою працює ціла команда аналітиків. Мета, з якою проводиться така трудомістка аналітична робота, її значимість та обсяги наведемо на прикладі аналізу стану додержання вимог кримінального процесуального законодавства з вузького практичного питання.

Виклад основного матеріалу. Більше 80% прокурорів від штатної чисельності органів прокуратури залучені до виконання функції нагляду за додержанням законів під час здійснення досудового розслідування. Щорічно прокурорами забезпечується процесуальне керівництво за досудовим розслідуванням більше одного мільйона кримінальних проваджень. В окремих регіонах (наприклад, у Харківській області та у м. Києві) навантаження на одного прокурора місцевої прокуратури сягає понад 400 кримінальних проваджень. З такими обсягами роботи об'єктивно неможливо забезпечити ефективне досудове розслідування кожного провадження з тим, щоб виконати завдання кримінального процесу та не допустити порушень вимог КПК України.

Завдання кримінального процесу змстовно виписані у статті 2 Кримінального процесуального кодексу України. Якщо їх почергово визначити, то маємо такі: 1) захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень; 2) охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження; 3) забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду; 4) забезпечення притягнення до відповідальності в міру своєї вини кожного, хто вчинив кримінальне правопорушення; 5) недопущення засудження або обвинувачення невинуватої особи; 6) недопущення необгрунтованого процесуального примусу; 7) застосування до кожного учасника кримінального провадження належної правової процедури [1].

Слід зауважити, що суб'єктивна оцінка стану виконання перелічених завдань залежно від правового статусу учасника правовідносин здійснюється в кожному кримінальному провадженні. Водночас для дослідження найбільш поширених порушень вимог законодавства під час виконання перелічених завдань або, навпаки, виявлення нестандартних поодиноких ситуацій необхідно проаналізувати стан досудового розслідування не в одному кримінальному провадженні, а в цілій низці, обравши їх за конкретним критерієм. Саме такий узагальнюючий, порівняльний аналіз є предметом роботи профільного аналітичного підрозділу Генеральної прокуратури України.

Отже, аналіз стану виконання завдань КПК України розпочинається із дослідження та порівняння статистичних показників офіційної звітності різних періодів, виведення негативних тенденцій та напрямів, на яких послаблено роботу.

З цієї метою в органах прокуратури України щомісячно на підставі даних «Єдиного звіту про кримінальні правопорушення», звітів «Про осіб, які вчинили кримінальні правопорушення», «Про результати боротьби з організованими групами і злочинними організаціями», «Про стан протидії корупції», «Основні показники роботи слідчих» по всіх правоохоронних органах готується аналітичний документ щодо стану протидії злочинності, корупції та слідчої роботи на території України.

Зазначений базовий аналітичний документ формується виключно на чисельних показниках статистичних звітів у розрізі кожного регіону України та містить відомості щодо стану, структури, динаміки злочинності по категоріях кримінальних правопорушень, наводить показники розкриття злочинності, результати розслідування кримінальних проваджень за всіма органами досудового розслідування, структурує категорії осіб, причетних до їх вчинення тощо.

Цей документ формує лише загальне бачення щодо стану протидії злочинності у державі, але завдяки отриманим висновкам розпочинається наступний етап аналітичної роботи – встановлення причин і умов, що сприяли чи викликали негативні тенденції. Отже, починається додатковий збір інформаційно-аналітичних матеріалів з прокуратур областей, структурних підрозділів Генеральної прокуратури України, додатково опрацьовуються електронні бази даних (наприклад, Єдиний реєстр досудових розслідувань, Єдиний державний реєстр судових рішень).

Разом із цим під час проведення ґрунтовного аналізу негативних тенденцій у кримінальній сфері, встановлення причин, що їм сприяють та факторів, які на них впливають, досліджуються процеси, які відбуваються у суспільстві, огляд змін законодавства, процеси реформування правоохоронних органів та інші події, які неминуче впливають на стан правопорядку у державі.

Для прикладу, передумовами змін звітних тенденцій можуть бути такі події. Стартування виборчої кампанії у державі є причиною збільшення кількості вчинених правопорушень проти виборчих прав. Інший приклад – прийняття 26 листопада 2015 року Закону України «Про внесення зміни до Кримінального кодексу України щодо удосконалення порядку зарахування судом строку попереднього ув'язнення у строк покарання», на підставі якого здійснено перерахунок строку ув'язнення, скоротило у разі кількість осіб, які відбували покарання у місцях позбавлення волі та призвело до збільшення рецидивної злочинності. Безумовно, подібні зміни у політичній, економічній, законодавчій, соціальній площині правовідносин мають ураховуватися у разі надання оцінки стану законності та досягнення завдань кримінального процесу за конкретний період.

Завершальним етапом під час проведення аналізу діяльності прокурорів у кримінальній сфері є робота з конкретними прикладами, їх оцінка, дослідження якості складених документів тощо. З цієї метою опрацьовуються окремі процесуальні документи та вивчаються матеріали кримінальних проваджень, звертається увага на вжиті заходи організаційно-практичного та координаційного характеру, а в разі виявлення порушень законодавства – також і на заходи реагування до осіб, що їх допустили.

Такий цикл поетапного дослідження проблемних питань в організації прокурорської роботи дає змогу запропонувати керівництву відомства шляхи їх вирішення з подальшою реалізацією.

Саме за таким алгоритмом дій проведено аналіз стану досягнення прокурорами у 2018 році одного із завдань кримінального процесу – недопущення необгрунтованого процесуального примусу через застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, огляд та висновки якого наводяться нижче.

Отже, як відомо, серед усіх видів примусів найбільш суворим є той, який позбавляє людину свободи. Право на свободу та особисту недоторканність може бути обмежене, однак таке обмеження має здійснюватися з дотриманням конституційних гарантій захисту прав і свобод людини і громадянина, принципів справедливості, рівності та пропорційності, забезпечуючи справедливий баланс інтересів особи та суспільства, на підставі та в порядку, визначеному законами України, з урахуванням актів міжнародного права, позицій Європейського суду з прав людини, за вмотивованим рішенням суду, прийнятим у порядку справедливої судової процедури.

Допущення порушення хоча б однієї конституційної гарантії чи процедурної норми, передбаченої у КПК України, у разі обмеження свободи під час здійснення кримінально-правової діяльності призводить до винесення

рішень Європейського суду з прав людини проти України з констатацією порушення вимог статті 5 Конвенції «Про захист прав людини і основоположних свобод». Лише за 2018 рік відповідно до звітності, розміщеної на офіційному сайті суду, загалом проти України винесено 86 рішень, з яких 45, а це більше половини, стосується саме порушень статті 5 Конвенції [2].

Положення Кримінального процесуального кодексу України 2012 року щодо затримання особи та обрання найсуворішого запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою (порівняно з нормами КПК України 1960 року) змінили підходи та практику до обмеження права на свободу під час досудового розслідування.

Цей висновок зроблено за результатами аналізу роботи правоохоронних органів за 2018 рік (звітів про слідчу діяльність усіх правоохоронних органів та звіту про результати роботи органів прокуратури), моніторингу даних Єдиного реєстру досудових розслідувань та опрацювання десятків судових рішень в Єдиному державному реєстрі судових рішень. Крім того, джерелом інформації для цього аналізу слугували також інформаційно-аналітичні матеріали органів прокуратури з прикладами обмеження конституційного права на свободу під час досудового розслідування у понад 200 кримінальних провадженнях.

Статистика засвідчує, що ставлення до найсуворішого запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою змінилося і, як результат, маємо суттєве зменшення кількості осіб, стосовно яких він застосовується. Якщо у 2012 році у місяцях попереднього ув'язнення утримувалося 34 тисячі осіб, то на початок 2019 року їх кількість становила трохи більше 20 тисяч.

Така тенденція цілком відповідає презумпції залишення обвинуваченого на свободі до винесення обвинувального вироку суду у скоєнні злочину, на чому неодноразово наголошував Європейський суд з прав людини у своїх рішеннях.

Крім того, із законодавчими змінами кількість затриманих осіб уповноваженими на те службовими особами без ухвали слідчого судді про дозвіл на таке затримання у 2018 році порівняно з 2012 роком зменшилась удвічі (2012 рік – 30 975, 2018 рік – 14 979).

Водночас і за такої позитивної тенденції мають місце випадки передчасного затримання осіб. Понад сім сотень з числа затриманих минулого року звільнено у зв'язку з невідповідністю підозри або без ініціювання питання про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Майже кожна шоста затримана особа звільняється безпосередньо слідчим (прокурором) без ініціювання питання про застосування будь-якого виду запобіжного заходу.

Аналіз стану додержання законодавства під час затримання та ініціювання питання про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою звертає увагу на окремі факти, які потребують виключення з практики.

Подекуди правоохоронні органи під час затримання осіб вдаються до дій, що містять ознаки кримінально караних дій. На такі факти прокурори реагують шляхом внесення відомостей до ЄРДР за статтями 365 Кримінального кодексу України (далі – КК України; перевищення влади або службових повноважень працівником правоохоронного органу), 367 КК України (службова недбалість), 371 КК України (завідомо незаконні затримання, привід, домашній арешт або тримання під вартою) тощо.

Для прикладу, у Чернігівській області за підозрою у скоєнні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 345 КК України, затримано громадянина за начебто заподіяння ним тілесних ушкоджень слідчому органів поліції, якого звільнено на наступний день у зв'язку з відсутністю доказів для пові-

домлення про підозру. Надалі провадження було закрито за відсутністю складу кримінального правопорушення. На факт незаконного затримання особи прокурори відреагували шляхом внесення відомостей до Єдиного реєстру досудового розслідування за ч. 1 ст. 371 КК України.

Для об'єктивності варто зазначити, що 99% кримінальних проваджень, розпочатих за ст. 371 КК України, закриваються. Торік розпочато 142 кримінальні провадження вказаної категорії і лише два обвинувальні акти направлено до суду. Але це не є свідченням «кругової поруки» у середовищі правоохоронців. Причиною такого стану справ є те, що лєвова частка проваджень за вказаною кваліфікацією розпочинається на підставі ухвал слідчих суддів про внесення відомостей до Єдиного реєстру досудового розслідування. Надалі під час слідства наявність складу правопорушення не підтверджується.

Наступне. Помилкові висновки, що ґрунтуються лише на непрямих доказах, подекуди стають причиною передчасного затримання та ініціювання питання щодо обрання найсуворішого заходу примусу.

Моніторингом відповідних рішень в Єдиному державному реєстрі судових рішень такий приклад виявлено у Харківській області, де слідчий суддя, відмовляючи в обранні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, у ухвалі зазначив, що позбавлений можливості діяти висновку про обґрунтованість підозри, оскільки на час розгляду клопотання не встановлено місцезнаходження трупа та знаряддя злочину, а докази підтвердження належності вилученої речовини бурого кольору до крові людини – відсутні. За наявності лише непрямих доказів можливої причетності затриманої особи до зникнення потерпілого йому обрано запобіжний захід у вигляді домашнього арешту [3].

Незважаючи на поширене застосування альтернативних запобіжних заходів, продовжують мати місце випадки необґрунтованого ініціювання застосування запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. Щорічно завдяки судовому контролю не допускається передчасне обмеження конституційного права на свободу учасників провадження, вина у скоєнні злочину яких ще не доведена у встановленому порядку. Тому на рівні показника 2012 року залишається число звільнених осіб через відмову суду в обранні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою (у 2012 році – 3 262, у 2018 році – 3 239).

І якщо у 2012 році лише кожна десята особа звільнялася через відмову суду в обранні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, то у 2018 році необґрунтована ініціатива почастішала і такі судові рішення ухвалювалися стосовно кожної п'ятої особи.

Вивченням причин такої тенденції, а також правових підстав відмов в обранні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою встановлено такі проблемні питання.

У разі ініціювання питання про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою не завжди дотримуються вимоги ч. 1 ст. 183 КПК України в частині доведення, що жоден із більш м'яких запобіжних заходів не зможе запобігти ризикам, передбаченим статтею 177 цього Кодексу, а це: 1) переховуватися від органів досудового розслідування та/або суду; 2) знищити, сховати або спотворити будь-яку із речей чи документів, які мають істотне значення для встановлення обставин кримінального правопорушення; 3) незаконно впливати на потерпілого, свідка, іншого підозрюваного, обвинуваченого, експерта, спеціаліста у цьому ж кримінальному провадженні; 4) перешкоджати кримінальному провадженню іншим чином; 5) вчинити інше кримінальне правопорушення чи продовжити кримінальне правопорушення, у якому підозрюється, обвинувачується.

Як наслідок, у 2018 році у разі відмови обрати запобіжний захід у вигляді тримання під вартою слідчими суддями

обрано менш суворі запобіжні заходи стосовно 97% затриманих осіб (3 144 з 3 239).

Ще 3% затриманих осіб (84) звільнено через відмову суду обрати запобіжний захід у вигляді тримання під вартою без обрання інших запобіжних заходів. Найбільша кількість таких фактів у Миколаївській та Полтавській областях.

Зокрема, в Полтавській області під час розслідування кримінального провадження за фактом незаконного видобування корисних копалин загальнодержавного значення працівниками поліції на місці скоєння злочину затримано сімох працівників компанії, які займалися незаконним видобутком, проте слідчий суддя відмовив у задоволенні клопотань про застосування до них запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою та не обрав стосовно них альтернативні заходи, оскільки існування жодного із вказаних вище ризиків не доведено. Апеляційний суд погодився із таким рішенням.

Окрім недоведеності ризиків, передбачених статтею 177 КПК України, серед інших причин відмов суду в обранні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, без обрання альтернативного заходу, можна виділити такі: недоведеність вини підозрюваного та необґрунтованість підозри; обрання запобіжного заходу стосовно особи в іншому провадженні; відбування підозрюваними покарань, пов'язаних із позбавленням волі тощо.

Щодо необґрунтованості підозри варто зауважити, що подібні судові відмови, здавалося б, взагалі мали б поставити під сумнів судову перспективу таких проваджень. Проте практика свідчить протилежне. Більшість кримінальних проваджень, в яких приймалися такі рішення, направлені до суду з обвинувальним актом. Прокурори вже у судовому процесі відстоюють свою позицію щодо обґрунтованості підозри.

Водночас подекуди судова відмова в обранні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою має негативні наслідки у формі переховування підозрюваних від органів досудового розслідування після звільнення з-під варти. Такі факти мали місце під час розслідування тяжких та особливо тяжких злочинів у деяких регіонах України.

Наприклад, досудове розслідування у провадженні слідчих територіальних органів поліції Сумської області зупинено через розшук підозрюваного, стосовно якого судом ще в березні 2018 року відмовлено в обранні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, а замість цього застосовано запобіжний захід у вигляді домашнього арешту. Мотивуючи своє рішення, суд зазначив, що не може погодитись з доводами прокурора, що менш суворі запобіжні заходи не здатні забезпечити належної процесуальної поведінки підозрюваного і запобігти заявленим ризикам. На ділі виявилася все ж таки помилковість такої судової позиції, та ризик переховування від органів досудового розслідування втілюється у життя.

Не буде об'єктивною оцінка досліджуваного питання, якщо не згадати приклади проваджень, під час розслідування яких особи утримувалися під вартою, проте справи до суду не дійшли. У 2018 році органами досудового розслідування закрито кримінальні провадження стосовно 28 осіб, які утримувалися під вартою.

Аналіз причин такого стану справ дав змогу виокремити такі з них. Стосовно ув'язненої особи на досудовому слідстві не здобувалися беззаперечні та достатні докази її вини для того, щоб направити обвинувальний акт до суду; допускалися процедурні порушення положень Кримінального процесуального кодексу України, які призводили до недопустимості доказів; під час розслідування не вдавалося усунути суперечливість окремих доказів тощо. Такі факти допущені у половині областей України.

Відповідальність за такі приклади передчасного та, як виявляється у майбутньому, невинного обмеження конституційного права на свободу суб'єктів кримінального переслідування лежить на плечах як правоохоронних органів, так і судових. Саме останніми відповідно до вимог статті 194 КПК України перевіряється обставини, які свідчать про: наявність обґрунтованої підозри у вчиненні кримінального правопорушення; наявність достатніх підстав вважати, що є хоча б один із ризиків, передбачених статтею 177 КПК України; недостатність застосування більш м'яких запобіжних заходів для запобігання ризику або ризикам, зазначеним у клопотанні.

Як приклад такої солідарної відповідальності можна привести факт, який мав місце у Кіровоградській області за результатами розслідування провадження, яке було закрито з підстав вичерпання процесуальної можливості здобути достатні докази для доведення вини підозрюваного у суді.

Так, слідчий суддя задовольнив клопотання слідчого, погоджене з прокурором про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою стосовно особи, підозрюваної у скоєнні злочину, передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України, та визначив заставу у розмірі два мільйони гривень. До перегляду вказаного рішення судом апеляційної інстанції та зміни запобіжного заходу підозрюваний утримувався під вартою, оскільки не зміг внести заставу у такому розмірі.

При цьому Апеляційний суд вказаної області у ухвалі зазначив, що у відповідному клопотанні слідчий вдався лише до загальних фраз, чому до підозрюваного неможливо застосувати більш м'який запобіжний захід, не зазначивши жодних конкретних фактів. Водночас процесуальним прокурором було зазначено, що сума збитків є приблизною, яку визначили у відповідності до матеріалів договорів, які були укладені підозрюваним. Експертизи з цього приводу на час розгляду апеляційної скарги не призначені. Але ж рішення про ув'язнення особи приймалося слідчим суддею, який в рамках здійснюваного судового контролю мав би не допустити необґрунтованого обмеження свободи [4].

Висновки проведеного аналізу стану додержання вимог КПК України у разі обмеження свободи осіб під час досудового слідства були доведені до відома керівництва Генеральної прокуратури України та керівників регіональних прокуратур. Разом із цим було вжито заходів організаційного характеру з метою прийняття законних процесуальних рішень у низці кримінальних проваджень.

Водночас прокурорам вказано на необхідність суворого дотримання вимог КПК України під час реалізації наданих законом повноважень з метою недопущення порушень конституційних прав громадян та звернуто увагу на нові положення процесуального закону щодо забезпечення дотримання прав учасників кримінального провадження та інших осіб правоохоронними органами під час здійснення досудового розслідування.

Цими змінами насамперед передбачена можливість держави для відшкодування шкоди, завданої слідчим, прокурором, за рахунок Державного бюджету України, застосовувати право зворотної вимоги до винних осіб у разі встановлення в їхніх діях складу не лише кримінального правопорушення, а й за наявності ознак дисциплінарного проступку за результатами службового розслідування, проведеного на підставі рішення суду, яким задоволено скаргу на рішення, дії чи бездіяльність органу досудового розслідування. Отже, ці норми в сукупності з іншими новелами кримінального процесуального законодавства посилюють відповідальність слідчих та прокурорів.

Висновки. Системний аналіз стану виконання завдань, визначених КПК України, є складовою частиною процесу організаційно-управлінської діяльності зі спрямування

роботи прокурорів на відповідний період. Від якості та об'єктивності проведення цієї аналітичної роботи залежить не тільки впровадження заходів для покращення стану справ на послаблених ділянках роботи, а й вирішення питання щодо притягнення до відповідальності винних осіб, у тому числі спроможності подальшого виконання покладених обов'язків конкретними прокурорами.

Список використаної літератури:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI; зі змін. і доповн. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
2. URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Stats_violation_2018_ENG.pdf.
3. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/71833392>.
4. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/69884375/>.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

Коріняк Ольга Миколаївна – кандидат юридичних наук, начальник управління аналітичного забезпечення діяльності Генерального прокурора та перевірок стану організації прокурорської роботи Департаменту забезпечення діяльності керівництва Генеральної прокуратури України

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Koriniak Olha Mykolaivna – Candidate of Law Sciences, Deputy Head of Division for the Analytical Support of Prosecutor General's Activity and Monitoring the State of Prosecutor's Activity Department for the Support of Management's Activity Prosecutor General's Office of Ukraine

olgakorinak@ukr.net

